

Arrest

nr. 266 489 van 11 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 november 2021.

Gelet op de beschikking van 2 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, E. H. A., dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 16 maart 2021.

2. De Raad stelt vooreerst op grond van informatie opgenomen in het administratief dossier vast dat, zoals tevens wordt aangestipt in de bestreden beslissing, verzoekende partij omwille van haar mentale (en fysieke) beperkingen –verzoekende partij kan niet praten-, zelf niet persoonlijk kon worden geïnterviewd in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming, ingediend op 28 januari 2021.

Voorts blijkt uit de gegevens in het administratief dossier inzake het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij haar moeder N. T. (in het kader van haar volgend verzoek nam het Commissariaat-generaal eveneens op 16 maart 2021 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) waartegen zij beroep indiende, die zaak is bij de Raad gekend onder rolnummer X) dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij haar moeder, ingediend op 13 november 2019, eveneens werd ingediend voor verzoekende partij (zie de bijlage 25 met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij haar moeder met de vermelding “+ haar mentaal gehandicapte dochter: H. E. ° Teheran 15.05.86 vrouw/Iran”). Ook verzoekende partij haar zus G. diende diezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Het Commissariaat-generaal nam in het kader daarvan op 20 maart 2020 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep werden die beslissingen bevestigd bij 's Raads arrest nr. 241 903 van 6 oktober 2020. Het cassatieberoep tegen die arresten werd niet-toelaatbaar verklaard. De beoordelingen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming, waarbij verzoekende partij mee werd opgenomen in het verzoek van haar moeder, betreffen aldus definitieve beslissingen.

3. Uit de beschikbare gegevens, met name de verklaringen van verzoekende partij haar moeder en zus G., blijkt dat verzoekende partij haar volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven zoals uiteengezet door haar moeder (RvV 259 358), motieven die tevens door haar tweelingzus G. in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming werden ingeroepen (RvV 259 359). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist, waarbij (nagenoeg) dezelfde middelen worden aangehaald als die aangevoerd door verzoekende partij haar moeder en voornoemde zus.

Inzake verzoekende partij haar moeder (zaak nr. 259 358) werd als volgt beschikt:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2021, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name haar verklaarde bekering tot het christendom en de problemen die zij omwille hiervan zou hebben ervaren. Verzoekende partij wijst opnieuw op haar bekering en stelt reeds twee jaar protestant te zijn. Ze verklaart in België, weliswaar onregelmatig ten gevolge van haar gezondheid, online deel te nemen aan samenkomsten van haar geloofsgemeenschap. Voorts geeft ze aan dat haar echtgenoot ongeveer midden januari 2021 gearresteerd werd door de Iraanse autoriteiten. Volgens verzoekende partij sloegen de agenten haar man en vroegen zij hem waar zij was, waarop haar echtgenoot zou hebben verklaard niets te weten. Verzoekende partij legde eerder geen nieuwe documenten voor. Thans brengt ze, gevoegd bij haar verzoekschrift, een nieuw stuk bij (infra).

Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij en haar dochter G. werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 241 903 van 6 oktober 2020 omdat aan hun voorgehouden bekering tot het christendom en hun relaas, met name het feit dat zij omwille van hun bekering in Iran problemen kregen en bij een terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koesteren, geen geloof kan worden gehecht. Aan de beweerde bekering van verzoekende partij en haar dochter G. en aan hun hieraan gekoppelde problemen en vrees voor vervolging kan niet het minste geloof worden

gehecht, zo werd vastgesteld en geoordeeld. Het cassatieberoep tegen dit arrest werd door de Raad van State niet-toelaatbaar verklaard.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien eerder in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans anderszins aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekende partij niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar

zij echter in gebreke blijft. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. Verzoekende partij betwist niet dat zij zich in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming opnieuw beroept op haar voorgehouden bekering tot het christendom. In dit verband dient te worden benadrukt dat in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd vastgesteld en geoordeeld dat aan de door verzoekende partij en haar dochter G. voorgehouden bekering tot het christendom en de hieruit voortvloeiende problemen (met de autoriteiten) in en vrees bij terugkeer naar hun land van herkomst Iran niet het minste geloof kan worden gehecht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanhaalt die vermogen aan die beoordeling afbreuk te doen of er een ander licht op te werpen. Het louter en zonder meer vasthouden aan en volharden in haar verklaarde doch ongeloofwaardig bevonden bekering tot het christendom is, daargelaten de vaststelling aangaande haar uiteenlopende en tegenstrijdige versies de katholieke dan wel de protestantse stroming aan te hangen, geenszins van aard de geloofwaardigheid hiervan ook maar enigszins te herstellen.

4.4. Verzoekende partij voegt, zonder enige verdere toelichting, een document bij haar verzoekschrift – het betreft een “gsm screenshot” van een gesprek via sociale media- en merkt in dit verband op dat zij “tracht zo snel als mogelijk om de beëdigde vertaling van het stuk nr. 3 met verduidelijking neer te leggen”. Tot op heden ontbreekt evenwel een dergelijke vertaling. Bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling kan de inhoud ervan niet worden nagegaan en neemt de Raad het stuk niet in overweging.

4.5. Waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat “Verzoekende partij tracht zo snel als mogelijk een attest van haar geheugenproblemen met verduidelijking neer te leggen”, stelt de Raad vast dat tot op heden geen dergelijk attest werd neergelegd. Verzoekende partij legt niet enig attest neer waaruit blijkt dat zij met geheugenproblemen te kampen heeft, en dat zij om die of om andere redenen niet bij machte zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan huidige procedure in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming deel te nemen. Uit het verslag van haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming blijkt dat zij in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen en de nieuwe elementen waarover zij beschikt op dienstige wijze kon kenbaar maken en toelichten.

4.6. De Raad wijst verzoekende partij vervolgens op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad erop dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekende partij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (zie ‘verklaring volgend verzoek’). Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig volgend verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekende partij laat overigens na om in haar verzoekschrift te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden (kunnen) werpen op de bestreden beslissing.

4.7. Verzoekende partij (haar raadsman) geeft voorts blijkt van een verkeerde lezing waar zij in het verzoekschrift het volgende opwerpt:

“Verwerende partij spreekt zich in twee beslissingen contradictoir uit: in de bestreden beslissing is verzoekende partij ongeloofwaardig en in de beslissing met betrekking tot haar tweelingdochter E.(...) H.(...) A.(...), die zwaar mentaal gehandicapt is, noemt zij de uitspraken van verzoekende partij betrouwbaar :

in voorliggend geval genoegzaam kan worden vastgesteld dat u niet bij machte bent om de motieven ter staving van uw huidig verzoek persoonlijk op volwaardige wijze nader toe te lichten, moet immers worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal zich op grond van het geheel van de elementen aanwezig in uw administratief dossier - waaronder met name de verklaringen afgelegd door uw moeder N.(...) T.(...) (O.V. 8.502.697) in het kader van haar vorig en (huidig) volgend verzoek om internationale bescherming - tevens een betrouwbaar en duidelijk beeld kan vormen met betrekking tot uw omstandigheden en situatie om hierover met kennis van zaken een beslissing over uw verzoek te kunnen nemen. Gelet op wat voorafgaat, dringen er zich geen

Het motief kan de bestreden beslissing niet schragen.” (eigen onderlijning)

Immers, in tegenstelling tot wat verzoekende partij (haar raadsman) met de selectieve en foutieve lezing voorhoudt, worden niet haar verklaringen betrouwbaar geacht, doch merkt de commissaris-generaal op, met name in de deels in het verzoekschrift geciteerde beslissing genomen in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij haar dochter E., dat hij zich, niettegenstaande de vaststelling dat dochter E. niet bij machte is om de motieven ter staving van haar verzoek persoonlijk op volwaardige wijze nader toe te lichten, op grond van het geheel van de elementen aanwezig in het administratief dossier van E., waaronder de verklaringen afgelegd door haar moeder T. thans verzoekende partij, een betrouwbaar en duidelijk beeld kan vormen inzake de omstandigheden en situatie van E. en haar verzoek om internationale bescherming, om hierover met kennis van zaken een beslissing te nemen. Niet de verklaringen van verzoekende partij haar moeder, zoals thans foutief wordt voorgehouden, doch wel het beeld dat de commissaris-generaal zich over E. en haar verzoek kan vormen, worden door de commissaris-generaal als betrouwbaar bestempeld.

4.8. Uit de gegevens in het administratief dossier en de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening heeft gehouden met de door verzoekende partij in het kader van huidig volgend verzoek bijgebrachte nieuwe elementen, waarbij hij op goede grond heeft geoordeeld dat die elementen niet kunnen worden aangenomen als “nieuwe elementen” in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

4.9. Waar verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. De opmerking in het verzoekschrift dat “ (...) de bestreden beslissing zich eveneens over de verwijdering of teruggrijping van verzoekende partij naar het land van haar nationaliteit of van gewoonlijk verblijf uitspreekt”, mist om die reden dan ook feitelijke grondslag.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt opgemerkt, de bevoegdheid van de Raad in casu geenszins beperkt is tot het uitoefenen van een loutere wettigheidscontrole. Immers, inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Bijgevolg lijkt, gelet op hetgeen voorafgaat, verzoekende partij geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet."

4. Bijgevolg lijkt ook verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

4. Ter terechtzitting van 15 december 2021, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 november 2021 en waar(bij) verzoekende partij haar zaak samen met die van haar moeder (RvV 259 358) en haar zus G. (RvV 259 359) worden opgeroepen en behandeld, wordt, net als in het verzoekschrift, niet betwist dat verzoekende partij haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven zoals uiteengezet door haar moeder, motieven die tevens door haar tweelingzus G. in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming werden ingeroepen.

De raadsman van verzoekende partij formuleert ter zitting, waarbij hij verzoekende partij en haar moeder en zus G. vertegenwoordigt, wier zaken dus samen worden behandeld, opmerkingen met betrekking tot zowel (de beschikkingen van 8 november 2021 genomen in het kader van de beroepen ingediend door) verzoekende partij alsook aangaande haar moeder en haar zus G.

Inzake verzoekende partij haar moeder wordt, rekening houdende met o.a. die opmerkingen van de raadsman ter terechtzitting, bij arrest 266 487 van 11 januari 2022 als volgt gemotiveerd:

"4.1. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 november 2021 en waar(bij) verzoekende partij haar zaak samen met die van haar dochters G. (RvV 259 359) en E. (RvV 259 360) worden opgeroepen en behandeld, verwijst verzoekende partij vooreerst naar het stuk dat verzoekende partij heeft ingediend en licht zij toe dat er geen beëdigde vertaling is ingediend. Verzoekende partij stelt dat zij evenmin een medisch attest heeft neergelegd dat zou moeten aantonen dat zij lijdt aan geheugenverlies. Voor wat betreft de aanvraag van verzoekende partij haar dochter E. (dossiernr. 259 360), verklaart haar raadsman dat zij een verzoek 9ter indiende dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgewezen vermits in Iran de nodige zorg aanwezig zou zijn. De raadsman stelt dat tegen deze beslissing eveneens een beroep bij de Raad werd ingediend, maar dat hij daarvan geen dossiernummer heeft. Bij aanvullende nota legt de advocaat van verzoekende partij de stukken neer die betrekking hebben op de aanvraag 9ter van verzoekende partij haar dochter E. en het beroep dat werd ingediend. Voorts stelt verzoekende partij dat in het dossier van verzoekende partij haar dochter E., die ernstig gehandicapt is, rekening dient gehouden te worden met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en met art. 3 EVRM die betrekking hebben op haar herkomst. Voor wat betreft het verzoek van verzoekende partij haar dochter G. (dossiernr. 259 359) wijst zij naar haar eerdere, eigen opmerkingen en het bijkomend stuk van de Iraanse kerk dat G. heeft ingediend.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige elementen bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

4.3. Verzoekende partij bevestigt ter zitting, bij monde van haar advocaat, dat er geen beëdigde vertaling werd neergelegd van het bij haar verzoekschrift gevoegde stuk. Daarnaast wordt erkend en bevestigd dat verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt ter staving van haar verklaarde geheugenproblemen.

Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan, doch blijft hetgeen hierover eerder in de beschikking van 8 november 2021 als volgt werd vastgesteld onverminderd overeind:

"Verzoekende partij voegt, zonder enige verdere toelichting, een document bij haar verzoekschrift –het betreft een "gsm screenshot" van een gesprek via sociale media- en merkt in dit verband op dat zij "tracht zo snel als mogelijk om de beëdigde vertaling van het stuk nr. 3 met verduidelijking neer te leggen". Tot op heden ontbreekt evenwel een dergelijke vertaling. Bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling kan de inhoud ervan niet worden nagegaan en neemt de Raad het stuk niet in overweging.

4.5. Waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat “Verzoekende partij tracht zo snel als mogelijk een attest van haar geheugenproblemen met verduidelijking neer te leggen”, stelt de Raad vast dat tot op heden geen dergelijk attest werd neergelegd. Verzoekende partij legt niet enig attest neer waaruit blijkt dat zij met geheugenproblemen te kampen heeft, en dat zij om die of om andere redenen niet bij machte zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan huidige procedure in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming deel te nemen. Uit het verslag van haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming blijkt dat zij in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen en de nieuwe elementen waarover zij beschikt op dienstige wijze kenbaar te maken en toelichten.”

4.4. Wat betreft de ter zitting uiteengezette argumentatie aangaande de medische problematiek van verzoekende partij haar dochter E., die zwaar gehandicapt is en wiens beroep bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij deze haar verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk heeft verklaard gekend is onder rolnummer/dossiernummer 259 360, wijst de Raad er vooreerst op dat een verzoek om internationale bescherming en een aanvraag tot verblijf in België op grond van artikel 9ter (van de Vreemdelingenwet) twee verschillende, onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden. Een verzoek om internationale bescherming heeft namelijk als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die, zoals verzoekende partij zelf in casu beweert, net als haar dochters, in het land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan verzoekende partij om dergelijke vrees of risico op ernstige schade in concreto aan te tonen, waar zij echter, net als haar dochters, in gebreke blijft, zoals ook eerder al werd vastgesteld.

Waar ter terechtzitting door de raadsman, die verzoekende partij en haar dochters er vertegenwoordigt, wordt opgemerkt dat in het dossier van verzoekende partij haar mentaal gehandicapte dochter E. (RvV 259 360) rekening dient te worden gehouden met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en met art. 3 EVRM, hetgeen inhoudelijk overeenstemt met paragraaf 2, puntje b) van voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), wijst de Raad dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28).

Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M’Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35). (eigen onderlijning)

Deze uitlegging door het HvJ bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een internrechtelijke bepaling die de omzetting vormt van een of meerdere artikelen uit een richtlijn. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het HvJ. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het HvJ op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, Kühne & Heitz NV, nr. C-453/00, § 21).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Verzoekende partij maakt niet, laat staan in concreto aannemelijk dat de medische problemen in hoofde van haar dochter E. op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou(den) riskeren. Evenmin toont zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden benadrukt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoekende partij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet immers uitdrukkelijk dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling “die geen beroep kan doen op artikel 9ter”. Er is in de Belgische regelgeving dus duidelijk voor geopteerd om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn niet te behandelen via de asielprocedure, doch via een afzonderlijke procedure, voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 11 juni 2019, nr. 13.354 (c)). Voor een beoordeling van de medische problematiek van haar dochter E. dient verzoekende partij zich dus te wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen zij ook effectief heeft gedaan. Die betreffende aanvraag 9ter werd door de Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing van 14 september 2020 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Waar de raadsman van verzoekende partij ter zitting opmerkt dat tegen voormelde negatieve beslissing van 14 september 2020 in het kader van de aanvraag 9ter voor E. eveneens een beroep bij de Raad werd ingediend, maar dat hij daarvan geen dossiernummer heeft, wijst de Raad erop dat dat beroep bij de Raad hangende is en gekend is onder rol-/dossiernummer (RvV) 257 262. De Raad wijst er voorts op dat die aanvraag 9ter en het beroep dat tegen voormelde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingediend, geheel losstaan van en niet het voorwerp uitmaken van de huidige, voorliggende beroepsprocedure in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij (en haar dochters).

Immers, in casu wordt in het kader van (de beroepsprocedure inzake) de huidige procedure verzoek om internationale bescherming louter nagegaan of verzoekende partij bij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen aanbrengt of er nieuwe feiten aan de orde zijn in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit is evenwel niet het geval, zoals eerder werd vastgesteld, en verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op deze vaststelling.

De ter zitting uiteengezette argumentatie omtrent en per aanvullende nota neergelegde stukken -met name “het verzoekschrift (...) tot schorsing en tot nietigverklaring van de beslissing tot ongegrond verklaring van de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9TER van de Immigratiewet van 15 december 1980 van 14 september 2020 zoals betekend (de “bestreden beslissing”)” zoals het in de aanvullende nota wordt aangeduid-, betreffende de beroepsprocedure bij de Raad tegen die ongegrond

verklaarde aanvraag 9ter zijn dan ook, om voormelde redenen, ter zake niet aan de orde en niet dienstig. Het maakt niet het voorwerp uit van huidig(e) beroep(sprocedure).

4.5. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij is om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen, waar zij echter in gebreke blijft, zoals eerder bij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld, waarbij werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij en haar dochter G. voorgehouden bekering tot het christendom en de hieruit voortvloeiende problemen (met de autoriteiten) in en vrees bij terugkeer naar hun land van herkomst Iran. Zoals eerder in de beschikking van 8 november 2021 werd vastgesteld, een vaststelling die verzoekende partij ter zitting niet in een ander daglicht weet te plaatsen, brengt verzoekende partij in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen feiten of elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen.

4.6. Met betrekking tot de ter zitting aangevoerde argumentatie omtrent verzoekende partij haar dochter G. en het door haar in het kader van haar beroep op 3 december 2021 ingediende stuk van de Iraanse kerk van Brussel van 25 maart 2021, geldt dezelfde vaststelling als hetgeen met betrekking tot een door haar eerder bijgebracht document werd vastgesteld in de beschikking van 8 november 2021 in het kader van haar beroep (RvV X). Een dergelijk kort en algemeen attest opgesteld door voornoemde kerk, hetwelk overigens een gesolliciteerd karakter vertoont en waarin louter wordt vermeld dat verzoekende partij haar dochter G. sinds januari 2021 een paar dagen per week de eredienst via internet/Zoom bijwoont, laat namelijk niet toe om uitspraak te doen over de beweegreden(en) van G. haar geloofsactiviteiten in België. Dit stuk is dan ook geenszins van aard en vermag geenszins afbreuk te doen aan de eerder in het kader van verzoekende partij en haar dochter G. hun eerste verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van hun voorgehouden bekering tot het christendom en de hieruit voortvloeiende problemen (met de autoriteiten) in en vrees bij terugkeer naar hun land van herkomst Iran. Verzoekende partij en voornoemde dochter brengen in het kader van hun volgend verzoek geen nieuwe feiten of elementen bij die een ander licht (kunnen) werpen op de in het kader van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming gedane beoordeling.

4.7. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat wat het beroep ingediend door verzoekende partij haar dochter E. betreft (RvV X), de Raad bij lezing van het dossier vaststelt dat E. persoonlijk niet kon worden gehoord, gelet op haar fysieke en mentale beperking, en in die zin vertegenwoordigd werd/wordt door haar moeder, en dat in de mate dat door haar raadsman in het verzoekschrift erop wordt gewezen dat het Commissariaat-generaal in hoofde van E. geen onontvankelijkheidsbeslissing kon nemen, zij in wezen wel een punt heeft, maar niet aantoonbaar welk belang zij zou hebben indien de Raad haar individuele beslissing zou vernietigen en terugsturen naar het Commissariaat-generaal, gelet op de vaststelling dat verzoekende partij haar moeder zelf aangeeft dat E. volledig van haar afhankelijk is.

5. Derhalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 8 november 2021 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet."

Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS